

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιρρ. ἀπαγάληα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οὔτσικα. Τὸ παληούτσ'κα ἐκ τοῦ *παγα-
ληούτσικα ἐκπεσόντος τοῦ γ.

Ἀπαγάληα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἡρεῖ κουντά μας παληού-
τσ'κα Μάλγαρ.

ἀπαγαλῆω ἀμάρτ. ἀπογαλῆω Ἡπ. 'πουγαλῆω Μακεδ.
(Καστορ.) ἀπαγαλῆζου Μακεδ. (Βέρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπαγάληα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πρ.
ἀγαλῆω.

1) Μετριάζομαι, κοπάζω Μακεδ. (Βέρ.): Ἀπαγάληας ἡ
βροχή. Συνών. λιγοστεύω. 2) Περιμένω, ἀναμένω
Μακεδ. (Καστορ.): Πουγαλεῖτε με, μὴ φρεῦγετε. Συνών.
ἀγαλῆω 1. 3) Προσέχω Ἡπ.: Απογαλεῖτε νὰ μὴν πέσετε.
Συνών. ἀγαλῆω 2.

ἀπαγαπῶ Πελοπν. (Λιγούρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀγαπῶ.

Παύω νὰ ἀγαπῶ ἐνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Σίντας τὴν προυταγάπησι, Βλάχα καὶ βλαχουπούλλα,
οἰντας τὴν ἀπαγάπησι, παλαιόβλαχα, τῆς λέει

Αἰτωλ.

ἀπαγγελία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπαγγελία.

Ἡ μετὰ ρυθμοῦ ἢ ὕφους ἐντέχνου ἐκφώνησις ἢ ἀνά-
γνωσις πεζῶν ἢ ἐμμέτρων λόγων: Ἐχει καλὴ-κακὴ ἀπαγγελία.

ἀπαγγελιάζω ἀμάρτ. ἀπογγελιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀγγελιάζω.

Γίνομαι πολὺ ἰσχνός, ἐξασθενῶ πολὺ σωματικῶς:
Ἦτονε δὰ καὶ ἀγγελιασμένη καὶ μετὰ τὸ σεκλέει τώρα πάλι ἐπο-
γέλιασε. Συνών. ἀγγελιάζω 2, ἀδυναμιάζω, ἀδυ-
ναμίζω, ἀδυναμώνω, ἀδυνατεύω, ἀδυνατίζω,
ἀπαδυναμίζω, ἀπαδυναμώνω, ἀπαδυνατίζω,
παραγγελιάζω.

ἀπαγιαντῶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀπαντῶ καὶ νταγιαντῶ.

Ἀπροσ. ὑπάρχει διάθεσις: Δὲ μ' ἀπαγιαντάει νὰ πιάσω
δουλειά. Δὲν σ' ἀπαγιάταγε νὰ μὴ μιλήσης!

ἀπαγκειάζω Ἄνδρ. Ἡπ. Μῆλ. Πελοπν. (Αἰγ. Ἄνδριτο.
Καλάβρυτ. Κορινθ. Κυνοῦρ. Λακων. Πύργος Ἡλ. Τρι-
φυλ. κ. ἄ.) — Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 26 — Λεξ. Αἰν.
Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 363 Πρω. Δημητρ. ἀπαγ-
κειάζου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Ἀρτοτ.) Σάμ. ἀπαγειάζω
Κρήτ. ἀπαγειάζου Θεσσ. (Ζαγορ. κ. ἄ.) Σκόπ. ἀπατξείάζω
Κύθηρ. ἀπατξείάζω Πελοπν. (Τρίκκ. Κλουτσινοχ.) ἀπατξεία-
ζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀπαντξείζου Τσακων. ἀπατξείζου
Σκῦρ. ἀπογκειάζου Πελοπν. (Μάν.) παγκειάζω Γδροσίν.
Βοτάν. ἀγάπ. 25 πακειάζω Θράκ. (Πλαγιάρ.) πογκειάζω
Πελοπν. (Γέρμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀγκειάζω.

1) Ἀπροσ. εἶναι ὑπὴνεμον, δὲν προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ
ἀνέμου ἢ τῆς βροχῆς Ἄνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ.
Πελοπν. (Αἰγ. Πύργος Ἡλ.) Σάμ. Σκόπ. Σκῦρ. κ. ἄ.
— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 363 Πρω. Δημητρ.: Ἐδῶ
ἀπαγκειάζει Πύργος Ἡλ. Ἀτ' ἀποπίο' ἀπαγειάζει μιὰ οὐλγὰ
(ἀτ' = ἀτὰ = αὐτοῦ, μιὰ οὐλγὰ = ὀλίγον) Κρήτ. Ἐλα νὰ στα-
θοῦμε δῶδὰ 'ς τὸ παῖ π' ἀπατξείζει (παῖ = βράχος) Σκῦρ.
Ἰκειδὰ κονδὰ εἶνι μιὰ ἀγάλ', ἀπ' ἀπαγειάζ' ἀπ' τοῦ μαῖστρου
Σκόπ. Συνών. ἀπανεμίζω. 2) Προσώπ. καταφεύγω εἰς
ὑπὴνεμον μέρος, προφυλάττομαι που ἀπὸ κακοκαιρίαν
ἐνθ' ἀν.: Βρῆκα νὰ κοιτῶνα καὶ ἀπάγειασα Θεσσ. Ἀπαγκειά-
σαμε 'ς ἓνα τοῖχο Λεξ. Πρω. Ἀπάτξειασα τὴν ὥρα πῶ-

βρεχε κάτου ἀπὸ 'να κλαρὶ Κλουτσινοχ. Ἐσκεπάσαμε τὸ
οπίτι καὶ ἀπαγκειάσαμε Πελοπν. Ἀπαγκειάζω ἀπὸ τὸν ἀνεμο
Λεξ. Βλαστ. 363 Εἶδαμε φῶς κ' ἤρθαμε κατὰ δῶ νὰ παγ-
κειάσουμε ὥς νὰ φέξη Γδροσίν. ἐνθ' ἀν. Δὲ θέλουν καὶ
μεγάλα πράματα ν' ἀπαγκειάζουν καὶ ἀπὸ βροχή, ἀπ' ἀγέρα
Δλουκοπ. ἐνθ' ἀν.: Συνών. ἀπαγκειάρω 1, ἀπανε-
μίζω. β) Εὐρίσκω ἄσυλον, προστασίαν Θεσσ.: Εἶνι
καλὰ τῶρ αὐτός, ἀπάγειασι. Πῆι ἰκεῖ καὶ ἀπάγειασι. Συνών.
ἀπανεμίζω. γ) Κρύπτομαι Πελοπν. (Γέρμ.): Τὰ γίδια
εἶναι πογκειασμένα.

Πρ. ἀγκειάζω.

ἀπαγκειανέμι τό, Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάγκειος καὶ τοῦ οὐσ. ἀνέμι (Ι).

Μέρος μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπὴνεμον:
Πάμε 'ς τ' ἀπαγκειανέμι νὰ καθίσουμε. Ἐμεῖς ἐδῶ 'ς τὸ οπίτι
μας ἔχομε ἀπαγκειανέμι. Συνών. ἀγκειάνεμος.

ἀπαγκειάρω Ζάκ. ἀμπακειάρω Ζάκ. ἀδαγειάρω
Τῆν. ἀπογκειάρω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάγκειος κατὰ τὰ εἰς -άρω ἐκ τῆς
Ἰταλ. ρήματα.

1) Ἀμτβ. προφυλάττομαι ἀπὸ τῆς κακοκαιρίας Ζάκ.
Συνών. ἀπαγκειάζω 2, ἀπανεμίζω. 2) Μετβ. προ-
φυλάττω, ἐξασφαλίζω τι Τῆν.

ἀπάγκειασμα τό, Θεσσ. Στερελλ. (Ἀμφ. Ἀράχ.)
— Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαγκειάζω.

1) Μέρος ὑπὴνεμον ἐνθ' ἀν.: Ἡῦρ' ἀπάγκειασμα καὶ
σιθά'κα Ἀμφ. Καλὸ ἀπάγκειασμα 'δουδὰ εἶνι, ἃς ξαπλώσουμε
Ἀράχ. Μὰ καλύβα γι' ἀπάγκειασμα μὴ φτάθ' αὐτόθ. Συνών.
ἀπάγκειος 2. 2) Προστασία Θεσσ.: Ἐχει ἀπάγκειασμα
αὐτή! Συνών. ἀπάγκειος 4.

ἀπαγκειερὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μαζαίκ.
Μεσσ. Σιβ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) — ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 95

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάγκειος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

Ὁ ἀπὸ τῆς κακοκαιρίας προστατευόμενος, ὑπὴνεμος
ἐνθ' ἀν.: Ἀπαγκειερὸς τόπους, δὲ φουσαεῖ Ἀράχ. Οἱ ἰδοπα-
ραραῖοι μένουν πάντα 'ς τ' ἀπαγκειερώτερα μέρη Μαζαίκ.
Ἐπιασε δυνατὰ τὸ τιμόνι καὶ μετὰ τὰ πολλὰ ὀρτοαρίσματα ἤλθεν
ἡ φελούκα εἰς μέρος ἀπαγκειερόν ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν.
Συνών. ἀπάγκειος 1.

ἀπάγκειος ἐπίθ. σύννηθ. ἀπάγκειους βόρ. ιδιώμ.
ἀπάγειος Προπ. (Κύζ.) κ. ἄ. πάγειος Ἄνδρ. ἀπάγκειο τό,
σύννηθ. ἀπάγειο Ἰθάκ. Κρήτ. Κύθηρ. ἀπάγκειον βόρ.
ιδιώμ. ἀπάγει Θεσσ. ἀπάτξειο Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀπάν-
τξειο Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀδάτξο Νάξ. (Χαλκ.) ἀπάντξει
Τσακων. ἀδάγειο Τῆν. ἀπόγκειο Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.
Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἄγκειος.

1) Ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ ἀνέμου, βροχῆς κττ.,
ὑπὴνεμος σύννηθ.: Ἀπάγκειος τόπος. Ἀπάγκειο μέρος σύννηθ.
Συνών. ἀνάερος (Ι) 2, ἀπαγκειερός, ἀπάνεμος. 2)
Ὡς οὐσ., μέρος ὑπὴνεμον σύννηθ.: Πιάσε ἓνα ἀπάγκειο νὰ
λμιαστῇ. Ἐλα νὰ καθίσουμε ἐδῶ ποῦ εἶν' ἀπάγκειο σύννηθ.
Αὐτοῦ εἶν' ἓνα μουνουπάτ' κ' εἶν' ἀπάγκειο Θεσσ. Εἶνι
ἀπάγκειους Σάμ. Ἐλα δῶ 'ς τὸν ἀπάγκειο Πελοπν. (Μεσσ.)
Κάτσε δῶ 'ς τ' ἀπάτξειο Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) || Φρ. Ἐπιασα
τ' ἀπάγκειο (τεμπελελιάζω) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐπιασι
τ' ἀπάγκειο (εἰρων. ἐπὶ ἀποτυχόντος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις
του) αὐτόθ. Συνών. ἀπάγκειασμα 1. 3) Νηνεμία

